No. 64.

VLISSINGSCHE COURANT.

Maandag 29 Mei.

De uitgave dezer Courant geschiedt geregeld driemaal per week. De prijs van het abonnement is voor drie maanden f 2,25, en franco per post f 2,50. Men abonneert zich bij alle Boekhandelaren en Postdirecteuren in het Rijk.

Advertentien worden geplaatst a 20 Ct. de regel, uitgezonderd Huwelijks-, Geboorte- en Doodbekendmakingen, waarvan de prijs van 1 tot 6 regels f 1,20 is, en voor elken regel daarboven 20 Ct., behalve 35 Ct. zegelregt voor iedere plaatsing. Brieven franco.

ONTWERP VAN WET OP HET

FONDS VOOR DEN LANDBOUW.

III.

n einde men ons niet de woorden van den Franschen er BOILEAU te gemoet voere:

« *La critique est aisée,*
« *Mais l'art est difficile.*"

wij nu trachten aan te toonen, hoedanig men beter elmatiger *kon* handelen, dan men bij het ontwerp telt te doen.

Wie het doel wil, moet ook de middelen willen." ngen de veehouders van den geesel der longziekte jd te worden; verlangen zij, wanneer de ramp hen krachtdadige ondersteuning, dan moeten zij ook eene tijdelijke opoffering voor dat doel niet opzien.

Memorie toont aan, dat, bij de tegenwoordige be- g, het fonds niet meer aan jaarlijksche inkomsten dan ruim f 200,000; dat de uitgaven daarentegen, men slechts f 25 per rund op zijn hoogst vergoedde, dat jaar nog beliepen circa f 500,000, hetgeen een rt van circa f 300,000 aanwijst.

anneer eene belasting van 10 cent per rund of paard tal schapen, en het jongere vee naar evenredigheid, gemiddelde opbrengst geeft van f 120,000 (zoo als de orie zegt,) dan zal eene belasting van 50 cent op- gen . . . . f 600,000.
erbij gevoegd de renten van f 2,975,000
Ct. inschrijvingen W. S. . . . . « 73,925.

Zamen f 673,925.

t dit inkomen zouden, naar het ons toeschijnt, de regelen kunnen worden ter hand genomen; hier door ons op te geven. Om echter nog meerdere heid te bezitten, dat het gouvernement krachtig kon n voorthandelen, wanneer de uitgaven daartoe ver- t hooger liepen, zou de wet, (welke slechts tijdelijk werken, voor hoogstens twee jaren worden vastgesteld ijders blootelijk op het geval der longziekte van toepas- zou zijn,) — de hoegrootheid der belasting op 50 stellende, den Koning behooren te magtigen om, bij oe. bestaande behoefte, dezelfde belasting over het waarin de behoefte voorkwam, ten tweedemale te heffen.

geval van alsdan nog bestaand te kort, zou dit van oorhanden kapitaal moeten worden afgeschreven.

rmits de te nemen maatregelen niet maar alleen de ouders tegen gewigtige verliezen zouden waarborgen, ook de verhuurders of verpachters van landen, mits- n de hypotheekhouders op dezelve, zouden in veilig- stellen tegen non-valeurs, ten gevolge van het on- ogen der door de longziekte getroffen veehouders, oldoening hunner pachten of renten, behoorde de wet eginsel aan te nemen, dat de belasting, ofschoon van eehouder gevorderd wordende, voor de helft door zou kunnen worden verhaald op de eigenaars der n, of hypotheekhouders, pro rato van hun evenredig g bij de landen, bij den belastingschuldige in gebruik. opkomende geschillen konden Gedeputeerde Staten en.

---

sommige Provincien, vooral daar waar de longziekte eerscht, zal men in deze belasting wel eenig bezwaar en men zal vermeenen, bij de voor te stellen maat- n geen belang te hebben.

onneer echter de veehouders in die Provincien zoo kig zijn, kunnen zij ook te gemakkelijker iets voor getroffene mede-veehouders afzonderen; en daaren- hebben zij wel degelijk belang bij de uitroeijing der in de andere Provincien, als waardoor deze verbin- wordt, uit de laatste in de eerste te worden over- et.

ren zij op die wijze geheel van de ramp ver- d, dan zullen zij ten slotte veel gelukkiger zijn, e veehouders in de getroffene Provincien, die reeds l verloren hebben en toch ook nog de belasting moeten gen. Hier komt nog bij, dat die gelukkige Pro- haar deel genieten in de verhooging van den prijs van het vee en de producten van hetzelve, de longziekte ook voor een voornaam gedeelte te gebragt, hetgeen de houders van vee eene hoogere e doet bezitten en grootere inkomsten moet verschaf- dan zij anders hadden; zoodat zij daardoor de belas- gemakkelijker kunnen dragen, waartoe ook boven- de vrij hoogere marktprijzen van andere producten ndbouw, bij vorige jaren vergeleken, hen te eer n in staat stellen.

kan men eene tijdelijke opoffering van 50 cent of 1 per rund of paard inderdaad niet als zoo bezwa- eschouwen. Hoevelen betalen *vrywillig* MEER, om de longziekte enz. gedekt te zijn, en die dit dan nog in geringere mate zijn, dan wij nu zullen voor- stellen!

Zijn de gebruikers van het vee *onbelaste eigenaars* der landen welke zij gebruiken, dan kan eene tijdelijke belasting van f 30, f 40 of f 50, naar gelang zij getallen vee van deze hoegrootheid bezitten, wel zoo geen knellend bezwaar opleveren.

Zijn zij *pachters*, of zijn hunne landen met *hypotheek* bezwaard, dan wordt hunne belasting, in vele gevallen, nog ongeveer de helft minder; en moet het gouvernement slechts *éénmaal* en dus slechts 50 cent per rund of paard heffen, dan zal zulk een pachter met 80 runderen en paarden niet meer betalen dan f 7,50, en dáárvoor tegen de ramp der longziekte in hoofdzaak verzekerd zijn.

Zullen dan de door de ramp getroffene of slechts *be- dreigde* veehouders niet alle gaarne zulk eene belasting betalen, wanneer zij daarvoor den waarborg kunnen ge- nieten, dien wij zullen voorstellen?

Wat hadden zij onder de wet van 1840? Hoogstens f 25 per rund, dat was in vele gevallen 1/5, of nog minder, van hun verlies. Dit kon waarlijk geene *hulp* genoemd worden. Onderscheidene lieten zich daarom nog *verzekeren;* maar die verzekering viel, juist wegens het gevaar en bij gebrek aan *algemeene* deelneming, doorgaans vrij kostbaar; en ook *dan* waren zij nog niet volkomen gedekt tegen schade. *Nu* zullen zij, tegen eene veel ge- ringere betaling, maar waarin *alle* veehouders deelen, bijna *geene* schade hebben. Kan dan de keuze voor *deze* veehouders twijfelachtig zijn?

Wij gelooven dus, dat eene *tydelyke* belasting als de voorgedragene, om zulk een waarlijk groot, algemeen en heilzaam doel te kunnen bereiken, niet op goede gronden door de Staten-Generaal zou kunnen beweerd worden, een onoverkomelijk bezwaar te zijn.

Maar tegen over zulk eene belasting en ruimte aan de regering ingewilligd, zouden ook verpligtingen *by de wet* aan deze moeten worden opgelegd.

1°. Tegen over de bepaalde straffen op het verheime- lijken van de ziekte, (aan de handhaving van welke be- palingen men ten strengste de hand zou moeten houden.) zouden *premien* moeten worden uitgeloofd aan zoodanige veehouders, welke, in eene tot dus ver onbesmette ge- meente, of die zulks gedurende zekeren tijd, b. v. van zes maanden, geweest was, een door de longziekte aangetast rund, onverschillig in welken stal of weide, aan het plaatselijk bestuur zouden hebben aangewezen, voor zoover dit aan de daarmede belaste zaakkundigen zou blijken, werkelijk *die* ziekte te zijn. Gevaar, dat men daartoe opzettelijk besmette runderen zou aanvoeren, kan men wel niet duchten:

a. wegens de vrees voor de straf, bij het wetboek be- paald, ingeval van het ontdekt worden;

b. wegens de verdere gevolgen, met opzigt tot de be- lemmering in zijn beroep voor den eigenaar, altijd uit het ontstaan der longziekte onder zijn rundvee voor hem moetende voortspruiten;

c. wegens de policie-verordeningen, welke men nemen zou, tegen den vervoer van besmet vee uit besmette ge- meenten.

De genoemde premien zou men kunnen stellen op f 25 telkens, en nog f 10 daarenboven, zoo de eigenaar, ter- stond bij het vermoeden van ziekte, het zieke rund of runderen zorgvuldig had afgezonderd, zoodat na de kennis- geving de ziekte bevonden werd nog niet in hevigen graad te bestaan.

In Gemeenten, welke besmet zijn of dit binnen de laatste zes maanden waren, en waar zich vooreerst op eenen stal of onder de kudde van eenen veehouder een ziektegeval openbaarde, zou, bij *dadelyke* aangifte en afzondering van een of meer besmette runderen, eene premie van f 15 of f 20 kunnen worden verleend.

Deze premiën zouden, zoodra het werkelijk bestaan der ziekte was geconstateerd, dadelijk uit de gemeente-kas bij voorschot moeten worden betaald, en de restitutie, op aanvraag des bestuurs, uiterlijk binnen eene maand, uit het fonds voor den landbouw moeten worden verstrekt.

2°. De wet zou aan den Koning opdragen het vaststellen, binnen den kortst mogelijken tijd, van een *algemeen re- glement op de veeartsenykundige policie*, door de plaatselijke besturen, in alle provincien, ook bij het heerschen der longziekte en andere besmettende ziekten, stiptelijk op te volgen.

De bouwstoffen voor zoodanig reglement kan men vinden op bladz. 82—99 der verhandeling van den kundigen Zeeuw- schen veearts J. VAN HERTUM, van welke verhandeling, zoo wij vernemen, reeds eene tweede oplage ter perse is; mits- gaders in het provinciaal reglement van Zeeland, grootendeels naar aanleiding dier verhandeling vastgesteld en reeds in werking.

De ondervinding heeft de doelmatigheid dier bepalingen nu reeds in *vyftien* onderscheidene gevallen op het nadruk- kelijkste bewezen, en bij de regering zal best bekend zijn, hoe weinig kosten er op het zóóveel malen stuiten en uit- roeijen dezer ziekte voor het fonds gevallen zijn, vergeleken met de schade, welke men in andere provincien voor vee- fonds *en* veehouder ondervindt, waar men, zonder er in te slagen, *andere* middelen om den voortgang der ziekte te stuiten, te baat heeft genomen.

3°. De wet zou het beginsel vaststellen, dat elk long- ziek rund, terstond na het constateren der ziekte, *moet worden onteigend en afgeslagt;* en aan de te benoemen plaatselijke commissie, na voorlichting van den veearts en keurmeesters van het vleesch, de bevoegdheid worden toe- gekend om te bepalen, of het vleesch zou mogen worden verkocht; en de huid, onder de te bepalen voorzorgen, bij eenen leerlooijer overgebragt.

In elk geval, hetzij de verkoop van een en ander al dan niet plaats vond, zou aan den veehouder ¾ der waarde, welke onzijdige schatters zouden verklaren door het afgeslagte rund in den gezonden toestand te zijn bezeten, worden vergoed, uiterlijk binnen eene maand na de inzending zijner behoorlijk gecertificeerde aanvraag, daartoe strekkende.

De opbrengst van het verkochte vleesch en de huid zou door het plaatselijk bestuur aan het fonds voor den landbouw moeten worden verantwoord.

De vergoeding van ¾ zou in ons oog den veehouder genoegzaam schadeloos stellen:

1°. Omdat een rund, eenmaal door de longziekte aan- getast, voor hem eene veel mindere waarde heeft en houden moet, dan vroeger.

2°. Omdat hij door de onteigening verschoond wordt van de kosten van voeding, verpleging en geneeskundige behandeling; kosten, die hij anders zou moeten voldoen, zonder dat het rund hem gedurende al den tijd der ziekte en soms nog eenigen tijd daarna voordeel verschaft.

3°. Omdat eene vergoeding tot het volle bedrag, bij de mogelijkheid van te hoog opgedrevene schattingen, den veehouder alligt meer zou doen erlangen dan hij verloor, hetgeen, tot verkeerde resultaten, altans bij sommigen, zou kunnen leiden.

4°. Nog zou de wet als beginsel moeten vast stellen, dat daar, waar de plaatselijke commissie, het lid der com- missie van landbouw en de veearts eenstemmig van oordeel waren, dat het overige vee, hetwelk met het afgeslagte in aanraking was geweest, en alzoo als verdacht moest worden beschouwd, mede behoorde te worden onteigend en afgeslagt, daaromtrent met den eigenaar eene overeenkomst te tref- fen, onder goedkeurig van den Gouverneur der provincie.

Bij weigering van den veehouder om tot zoodanige overeenkomst toe te treden, zou, op aanvraag van het gemeente-bestuur, door den kantonregter een tweetal des- kundigen als *experts* worden benoemd, om het verdachte vee op nemen en te taxeren, waarvan verbaal opgemaakt en bij het gemeente-bestuur beschikbaar zou worden gehou- den, om te dienen in de procedures, welke over het geschil later zou kunnen gevoerd worden.

De onteigening zou inmiddels zonder uitstel voortgang hebben, en daartoe voor zonveel nood door de bevoegde magt de noodige assistentie worden verschaft.

De geschillen zouden overigens, gelijk alle andere over onteigening, door den gewonen regter worden beslist.

5°. Nog zou de wet premien moeten toekennen aan veehouders, welke:

a. Zonder dat de onteigening bepaaldelijk ware gevorderd, desongeacht hun verdacht vee voor de slagtbank hadden verkocht, en op zoodanige wijze vervoerd en afgeleverd, als bij het reglement van policie, of wel door den veearts in overeenstemming met het lid der commissie van landbouw en het plaatselijk bestuur, zou zijn voorgeschreven gewor- den; hoedanige premie, naar 't schijnt, dan zou kunnen worden bepaald op f 7 of f 8 per rund.

b. Zoodanigen verkoop van verdacht vee niet gedaan, maar het vee in zorgvuldige afzondering bewaard hebbende, de gezamenlijke stuks gedurende eenen tijd van zes maanden buiten besmetting zouden hebben gehouden, en hiervan be- hoorlijk zouden hebben doen blijken.

Deze premie kon bepaald worden op f 5 per rund.

6°. Almede zou de wet de bepaling behooren in te houden, dat geene verdere vergoeding zal worden gegeven voor eenig vee, aan de longziekte *gestorven* en alzoo niet volgens vorenstaande bepalingen *onteigend* en *afgeslagt;* ten ware de eigenaar konde bewijzen, dat het niet onteigenen en afslagten uit oorzaken of omstandigheden van hem onafhanke- lijk, ware voortgevloeid, voor welk geval aan het Departe- ment, met het beheer van het fonds belast, zou kunnen wor- den opgedragen, om eene vergoeding toe te kennen tot minstens *de helft* der waarde van het verloren vee.

Eindelijk 7°. de wet zou aan de regering ten pligt moeten stellen de voordragt van een *wetsontwerp op het beheer van het fonds voor den landbouw*, en de wijze waarop van hetzelve rekening en verantwoording zal worden gedaan.

Het gebruik van alle andere belastingen, door het rijk geheven, bij de begrootings-wetten wordende geregeld en bepaald, kunnen wij niet zien, waarom het gebruik *dezer* belasting aan de regering voor een belangrijk gedeelte geheel vrij zou moeten worden gelaten.

Het lot der veeartsen b. v. schijnt ons toe, dringend eenige voorziening te vereischen, zullen er op den duur

geschikte jonge lieden tot beoefening dezer wetenschap kunnen gevonden worden, en zal hunne toekomst niet voortdurend door de vrije uitoefening der veeartsenijkundige praktijk door *Empirici* of kwakzalvers worden bedreigd en beneveld.

Ook de verdere onderwerpen van uitgaaf van het fonds schijnen wel te verdienen, aan eenige inzage en contrôle der wetgevende magt te worden onderworpen.

Zullen wij noodig hebben, ons te verdedigen, wegens de vrijzinnigheid, welke wij, met opzigt tot het gebruik van het fonds, speciaal bij het bestaan van besmettende veeziekten ten aanzien der veehouders, aanraden? Dat wij *premien* en *ruime vergoedingen* willen hebben toegelegd ter aanmoediging dier veehouders om tot de uitroeijing van zulk een verderfelijk kwaad mede te werken? Of ook dáárvoor, dat wij bij de wet verpligtingen aan de regering willen hebben opgelegd en uitgemaakt, *hoe* zij moet handelen of doen handelen?.... Men behoeft slechts de wet van 1799 met eenige aandacht te lezen, eene wet, *waarby het fonds werd gevestigd*, om daarin geheel den geest onzer voorstellen weder te vinden. Daarbij is; (en met het volste regt,) aangenomen, dat men, om zich van de medewerking van den veehouder te verzekeren, met liberaliteit jegens denzelven moet te werk gaan; en wij vragen het, hoe men er gedurende negen jaren bij gevaren is, met dit *niet* te doen?

Men beproeve het dan, in het tiende jaar, eens op de *ouderwetsche* manier, en wij twijfelen niet, of, wanneer ook al dat jaar veel opoffering mogt vorderen, reeds in het volgende de gezegendste vruchten van de weder toepassing van het oude, op menschenkennis en ervaring gegronde stelsel, in de krachtdadige vermindering der ziektegevallen en het uitroeijen der kwaal op vele plaatsen, zullen ondervonden worden; want te beweren, dat de longziekte niet in dat opzigt met de runderpest zou moeten worden gelijk gesteld, dat zij hier te lande *oorspronkelyk besmettelyk* is, zou, na de verkregene bewijzen in een groot aantal gevallen, de klaarblijkelijkheid zelve ontkennen zijn.

Wij hebben nog eenige ondergeschikte bedenkingen op het ontwerp, als b. v. dat, wanneer men door de woorden *«uitgevaardigde wettelyke verordeningen»* bij art. 2, ook het reglement van 1807 bedoelt, nevens het ontwerp overgelegd, men ook met geene mogelijkheid kan wegcijferen het decreet door dezelfde magt genomen, den 1 October 1809, (en dus *posterieur* aan dat reglement.) waarbij GEboden wordt, wat men nu bij art. 1 van dit ontwerp wil VERbieden; zoodat dan art 1 en 2 met elkander in lijnregte tegenspraak zouden zijn. Heeft men ook de wet van 1799 bedoeld, dan strijdt art. 2 van het ontwerp tevens met art 5 van hetzelve, waar het oordeel, of er al dan niet moet gedood worden, aan de *Hooge Regering* is overgelaten, terwijl volgens de wet van 1799 de locale besturen op staanden voet moeten kunnen handelen, en zulks om de gegronde reden, dat men geen tijd wilde laten verloopen en geene gevaarlijke besmettende ziekte daardoor de gelegenheid geven, om zich verder te ontwikkelen en te verspreiden.

Wilde men in het ontwerp ook van deze wettelijke bepalingen, waarmede verder vergeleken moet worden art. 7 der wet van 6 Januarij 1816, (Staatsblad N°. 2) spreken, men had dezelve moeten *intrekken*, doch niet moeten bepalen dat *«overeenkomstig den geest en de strekking»* derzelve, BIJ VOORTDURING, zal worden gehandeld. Voorts merkt men op, dat het eene ware overtolligheid en noodelooze formaliteit is, de overlegging van biljetten van de betaalde belasting te vorderen, dáár, waar de wet middelen vaststelt, om ieder tot de betaling *te verpligten* van hetgeen hij schuldig is.

Is die eerstbedoelde bepaling alleen tegen de waarlijk *onvermogenden* gerigt, die de belasting niet kunnen betalen, dan is zij hard en wreed.

Eindelijk, wat verstaat men bij art. 4 door de woorden: *«vee, vallende in de termen der schâvergoeding?»* Het art. *alleen* lezende, zou men zeggen, dat er bedoeld wordt: *vee* voor hetwelk, ingeval van verlies, volgens de wet van 1840, schadevergoeding door den eigenaar kan worden gereclameerd, en *dan* ziet deze bepaling niet slechts op *reeds verloren vee* van de aangewezene cathegorie, maar ook op hetgeen, in 1840, 1841 en 1842 aangekocht en aangegeven zijnde, nog na het emaneren der wet mogt worden verloren.

Ware dit de bedoeling, dan zou men nog geruimen tijd aan het vergoeden kunnen blijven; en zou men, om billijk te zijn, ook die beesten moeten vergoeden, welke *vóór* de beschrijving in 1840, 1841 en 1842 aangekocht en tijdens de beschrijving aangegeven zijn. Want waarom zouden dan ook niet deze *in de termen der schadevergoeding vallen?*

Uit de Memorie echter ziet men, dat er bedoeld worden: runderen, welke in de drie genoemde jaren reeds verloren *zyn*, en waarvoor door de veehouders nu nog de suppletoire belasting zal kunnen worden betaald. (Zie de 2e alinea van art 4.)

Men had echter, naar ons inzien, deze bedoeling dan duidelijk in de wet behooren uit te drukken, en te zeggen: «Voor runderen, in de jaren 1840, 1841 en 1842 tot «op den dag van het in werking komen dezer wet aange-«kocht en aan de longziekte verloren, voor welke in het «jaar van den aankoop geene belasting betaald was, als «zijnde die aankoop geschied na de reeds plaats gehad heb-«bende beschrijving voor de belasting over dat jaar, zal «alsnog» enz.

Dan zegt de wet, wat de Memorie meent; doch *nu* laat de eerste naar de ware bedoeling raden.

Wij hebben nu, gelooven wij, van dit ontwerp genoeg gezegd, om, altans bij dat soort van vaderlanders, welke de algemeene belangen boven de heerschappij van bijzondere inzigten en het zegevieren van een denkbeeld of stelsel van dozen of genen bureaucraat stellen, onzen wensch genoegzaam te regtvaardigen, dat dit ontwerp door onze vertegenwoordiging, met al de blijken van afkeuring welke het *zoozeer* verdient, *worde verworpen*.

Baat ons schrijven, ons worstelen niet, wij zijn er reeds aan gewoon, ons met het denkbeeld te troosten: *wy deden ten minste onzen pligt en streefden naar het goede, volgens de inspraak van ons geweten*.

En dáármede gevoelen wij ons *vry*.

NIEUWSTIJDINGEN.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 22. Mei. Ook de stad Pozey, in Croatië heeft in het lot gedeeld hetwelk deze maand andere steden heeft getroffen. Honderd acht en zestig huizen, de Franciskanerkerk en klooster, het stadhuis en hospitaal zijn aldaar tot den grond toe afgebrand, en vijf menschen in de vlammen omgekomen.

NAPELS, den 11. Mei. Het uitrusten van oorlogschepen is, met uitzondering van dat van eene korvet, gestaakt. Men acht het geschil met Nederland zoo goed als bijgelegd.

FRANKRIJK.

PARIJS, den 20. Mei. Men schrijft uit het Departement der *Saône et Loire*, 8 Mei:

« Eene verschrikkelijke gebeurtenis heeft vrees en schrik in de omstreken van Cluny verspreid.

« Zekere *Larochette*, tusschen de vijf-en-dertig en veertig jaren oud, en behoorende tot eene rijke en aanzienlijke familie des lands, had meermalen aan zijne zuster het verlangen te kennen gegeven om met hare dochter, een meisje van zeventien of achttien jaar, te huwen. De moeder had steeds getracht dit denkbeeld te verwijderen, hetzij van wege het verschil in jaren, hetzij van wege de te naauwe bloedverwantschap, welke het meisje een tegenzin inboezemde; er was zelfs sprake van een ander huwelijk.

« Verleden vrijdag, begaf zich *Larochette* naar zijne zuster, wier echtgenoot naar de kermis te Salogny was; hij vond haar aan het ontbijt met hare dochter, benevens Mevr. D..., eene andere zuster, en de dochter van deze. Men verzocht hem, plaats te nemen, doch hij weigerde, bragt spoedig het gesprek op zijn plan om met zijne nicht in het huwelijk te treden, en vroeg stellig aan Mevr. B... of men hem tot echtgenoot wilde aannemen. Op eene herhaalde zijdelingsche weigering van moeder en dochter, kende zijne woede geene palen meer. « Gij wilt mij haar niet geven, » roept hij uit, « wel nu! dan zal niemand haar krijgen! »

« En met een grijpt hij naar een soort van dolk, valt op het meisje aan, en werpt haar, door verscheidene gegeven steken, op den grond. De arme moeder vliegt haar kind te hulp, doch zij wordt doodelijk getroffen; zijne andere nicht Mej. D..., wil de beide ongelukkigen ter hulpe komen, en ontvangt ook een dolksteek van haren oom, wiens woede met het aantal zijner slagtoffers scheen te vermeerderen.

Intusschen werden de voorbijgangers door het angstgeschrei en het gerucht van dit verschrikkelijke tooneel naar binnen gelokt; wijngaardeniers wilden zich van den moordenaar meester maken; maar *Larochette* zwaaide steeds met den dolk en hield hen op eenen afstand. Een hunner werpt hem met eenen steen, zoodat hij duizelig wordt en valt. Men maakt gebruik van zijne bezwijming en neemt hem gevangen. De gendarmerie, die tijdig van alles onderrigt was, heeft hem naar Macon overgebragt. Sedert zijne inhechtenisneming, is hij kalm en weigert op eenige der hem gedane vragen te antwoorden.

« Men meldt dat Mevr. B... en hare dochter aan de bekomen wonden overleden zijn. Men hoopt nog het leven van Mej D... dat echter in groot gevaar is, te redden. »

— De Spaansche zeemagt bestaat tegenwoordig uit één liniesschip, vier fregatten, eene corvet, negen brikken acht goeletten, vier stoombooten en negen kleinere vaartuigen, het korps mariniers uit drieduizend driehonderd en zestig man, en het korps artilleristen der marine uit vier en twintighonderd man. Spanje is ver van den tijd der uitrusting van de onoverwinlijke vloot verwijderd.

BELGIE.

BRUSSEL, den 24 Mei. De Gallomanie blijft hier nog altijd heerschen, en wat er te Parijs gebeurt, moet, op welke verkleinde schaal dan ook, bij de eerste gunstige gelegenheid hier nagevolgd worden. Parijs nu zijn droevig ongeluk met den spoortrein gehad hebbende, moest een soortgelijk iets in miniatuur noodwendig ook hier worden vertoond. De zaak is volbragt geworden met een propvol geladen omnibus, van hier op Laeken rijdende. Nog binnen de stad, in de straat *l' Evêque*, is overeenkomstig het programma, de as gebroken, de omnibus is omgeslagen en al de passagiers zijn, heeren en dames, door en over elkander op straat gerold. Hiermede genoegzaam aan den eisch van navolging in het klein voldaan zijnde, is alles afgeloopen met den schrik, enkele kneuzingen en hier en daar een blosje van schaamte.

NEDERLANDEN.

LEEUWARDEN, den 24. Mei. Heden namiddag is boven deze stad en omstreken een verschrikkelijk onweder losgebarsten. Felle bliksemstralen en allerbevenste donderslagen volgden elkander aanhoudend in de lucht op. Het zware weder zoo digt in de nabijheid zijnde, vreesde men reeds dadelijk, dat hetzelve ergens eenig ongeluk mogt veroorzaakt hebben. Werkelijk is, nabij het op 1½ uur van hier, op den weg naar Heerenveen gelegen dorp Roorda Huisum, aan deze zijde *de drie Roemers*, in eene boerenwoning, de bliksem ingeslagen, met dat ongelukkig gevolg, dat de woning in weinige oogenblikken geheel afgebrand is. Het was een ontzettend gezigt (ik reed juist dien weg langs) hoe snel zich van alle zijden de vlammen uitbreidden. Zeer spoedig viel het dak en vervolgens de geheele woning in, zoodat de bewoners zich niet dan met de uiterste moeite hebben kunnen redden, en slechts een deel van hunne meubelen in veiligheid brengen. Gelukkig was het vee op het land. Men deed zijn best, niet zoo zeer om het brandende huis te blusschen als om, zoo mogelijk, eene onmiddelijk in de nabijheid staande woning te beveiligen. In hoeverre dit gelukken zal, kon ik bij het wegrijden niet opmaken. De wind was echter ongunstig en de vlammen bedreigden reeds gemelde woning en daarbij staande boomen.

Op den weg van Marsum kon men mede bemerken, dat er brand was. Bijzonderheden zijn deswege echter niet bekend.

GEMENGDE BERIGTEN.

De Keizer van Rusland heeft 50,000 zilveren roebels à f 2,50, aan Hamburg geschonken. — De Prinses van Oranje is in den avond van den 20 dezer, met den Erfprins, in welstand te Stuttgardt aangekomen. — Den 23. heeft de plegtige begrafenis van vijf en twintig slagtoffers van het ongeluk op den spoorweg van Versailles, die gedeeltelijk niet herkend hebben kunnen worden, op het kerkhof van Mont Parnasse plaats gehad. — Te Barcelona blijft het altijd gisting heerschen, hoedanige ook te Sevilla wordt opgemerkt. — Te Rotterdam is Zr. Ms. stoom-oorlogschip Bromo te water gebragt. — Eene voorstelling, in den Schouwburg te Amsterdam ten behoeve der slagtoffers van den brand van Hamburg gegeven, heeft opgebragt f 403 [illegible] — Op de thans afgeloopen Haagsche kermis waren [illegible] (gedresseerde) apen. — De smitsbaas W. van [illegible] heeft zijn broer Jan met een mes in 't lijf gestoken. — Eene opgeruimde weduwe met riante beneden-kamers [illegible] eene jonge dame om haar gezellig verkeer te particip[illegible] (H. B. 3287). — De geboortedag van Mahomet is [illegible] Konstantinopel met illuminatie en allerlei vermakelijkh[eden] gevierd. — De aardbeving van Martinique wordt [illegible] in den Haag bezocht. — Aldaar te zien een Heelal in [illegible] klein formaat; met al de planeten, kometen, vaste sterren, zon- en maaneklipsen volgens prospectus: speelt twee[maal] elken avond. (J. de la H. 118.) — Den Scheveningsche pred. is in den Haag zijn gouden horlogie algerold. — H. Vader is weder door eene ziekte overvallen.

CORRESPONDENTIE.

Onderscheiden ingezonden stukken zullen achtervolgens geplaatst worden.

ZEETIJDINGEN.

VLISSINGEN, den 28 Mei. Sedert den 26 dezer zijn alhier reeds gekomen:

Voor Antwerpen bestemd:

La Sirene, J. Verbrugge, Amsterdam, traan en jenever; Rainbou, J. Fife, Prinses Victoria, T. Minter, beide stukgoed en passagiers; The Julia, R. A. Heppenstal, Port-au-Prince, [illegible]; The Masters, J. Shire, Rio-Janeiro, koffij, de Mercator, M. [illegible] penholtz, Odessa, lijnzaad en wol.

Voor Duinkerken bestemd:

Salome, G. H. B. Burmester, Riga, lijnzaad.

Voor Gend bestemd:

Belle Alliance, J. C. Behm, Dantzich, houtwaren; The [illegible] J. Blaisdell, Curaçao, suiker; Le François, J. Muys, Rotterdam, suiker; La Fidelité, J. J. van der Kerkhoven, Middelburg, [illegible]

Voor Brussel bestemd:

De Gezina, T. P. Muntendam, Bordeaux, wijn.

Van Antwerpen zijn de Schelde afgekomen en van deze rede naar zee gezeild:

The Soho, T. Whitcombe, The Rainbou, J. Fife, Prinses Victoria, T. Minter, alle Londen, stukgoed en passagiers; Wilhelmina Margaretha, M. Trees, ballast, New-Castle; Richard [illegible] Dungay, schors, Exeter; Achilles, C. G. Moller, ballast, [illegible] burg; Ocean, W. de Ruiter, ballast, St. Domingo; de [illegible] J. G. Kuiper, schors, Liverpool; Express, H. Meyer, dakpannen, Hamburg; The Carlon, G. Hill, The Splendid, A. Owen, schors, Exeter; Theseus, J. Chaplin, ballast, Sheelds.

Te Vlissingen, bij A. W. VAN BIEREN.